

[Wiggo Larsen.]

ca. 6,5 mill. kr. Det er tal, der taler. Endvidere vil jeg gerne gøre opmærksom på, at fra 1. april 1951 til 27. februar 1952 udbetalte arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse 121 mill. kr. i understøttelse. I det tilsvarende tidsrum fra 1. april 1952 til 25. februar 1953 udbetalte vi 165 mill. kr., d. v. s. at den udbetalte understøttelse i det sidste år er steget med ca. 44 mill. kr. Nu ved jeg, at den højtærede minister kunne sige mig, at understøttelsen også er steget på grund af dyrtiden. Det er rigtigt, men denne stigning er også taget med i mine beregninger, den andrager nemlig ca. 3 pct. eller et beløb for arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse på 4,5 mill. kr. Tilbage er der en merudbetaling i det forløbne år på 39,5 mill. kr., et beløb, som man efter min opfattelse ikke kan forlange at arbejdsmændene, den ufaglærte arbejder, alene skal bære. Samfundet må have pligt til at komme os til hjælp.

Tager jeg tallene fra „Statistiske Efterretninger“, viser disse også stigning i arbejdsløsheden. I december 1950 var procenten for samtlige arbejdsløse 19,9, i december 1951 var den 21,0 og i december 1952 24,7, altså en stigning fra 19,9 til 24,7. Det kan ikke bortforklares, at det er den beskæftigelsespolitik, regeringen har ført, der er årsag til denne stigning i arbejdsløsheden, og jeg synes derfor, det er ganske rimeligt, at arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse siger, at så må samfundet også være med til at betale udgifterne. Kontingentet til arbejdsløhedskasserne er i øjeblikket så højt, at det vil være uforvarligt yderligere at forhøje det. Arbejdsmændenes arbejdsløhedskasse har i øjeblikket, som den højtærede minister rigtigt bemærkede, et kontingent på 5 kr. om ugen eller 260 kr. om året. Det tager man af arbejdsmændenes årsindtægt, og det er et stort beløb for en mand, der har mellem 170 og 180 kr. om ugen eller en årsindtægt på mellem 8 000 kr. og 9 000 kr. Det er en ekstrabeskatning af arbejdsmændene, som ikke kan forhøjes.

Hvis det var andre samfundsklasser, der var udsat for det, som arbejdsmændene er ude for i dette øjeblik, ville man næppe undlade at komme dem til hjælp. Men det er ikke vor skyld, at der er arbejdsløshed, det har vi ikke den mindste indflydelse på. Derfor er det uretfærdigt, at vi skal bære disse byrder, det må samfundet gøre, fordi vi har den regering, vi har. Thi hvad betyder

det at blive arbejdsløs? Det betyder for såvel kvinder som mænd, at den dag de må forlade virksomheden eller arbejdspladsen, mister de ca. halvdelen, mellem 50 og 60 pct., af deres normale indtægt.

Jeg ved udmærket godt, at der er store kredse i vort land, som har den opfattelse, at når bare en mand får understøttelse, når han er arbejdsløs, så klarer han sig nok. Det er ganske forkert. I det øjeblik han går ud i arbejdsløsheden, får han en mindre indtægt; selvom han får sin normale understøttelse, får han en mindreindtægt på 50—60 pct. Og hvad sker der så, hvis han efter en lang arbejdsløhedsperiode kommer i arbejde? Så ved vi der er mange regninger, der skal betales, og så er det en kummerlig tilværelse, mange arbejdere fører.

Jeg vil gerne gøre den højtærede arbejds- og socialminister opmærksom på, at det er ikke understøttelse, vi arbejdsmænd har anmodet om, det er arbejde. Vi mener, at dette høje ting overfor regeringen bør sige, at der bør sættes arbejde i gang. Det spørgsmål diskuterede den højtærede minister og undetegnede ved finanslovens første behandling, det har Dansk Arbejdsmands Forbund i november gjort opmærksom på; der er senere ved deputationer til statsministeren og andre og skriftligt til byrådene, sognerådene og amtsrådene rettet meget kraftige opfordringer om at sætte arbejde i gang. Vi ønsker ikke understøttelse, men vi ønsker at få arbejde og dermed at blive i stand til at opretholde vore hjem, således at de ikke bliver forsømt på grund af arbejdsløshed. Der er mange arbejder, der kan sættes i gang; viadukter og overføringer ved statsbanerne, bygningsarbejder, vejarbejder, boliger og mange andre ting har vi nævnt for den højtærede minister.

Jeg synes derfor, det vil være rigtigt, om man nu tager alvorligt fat på dette problem. Det kunne være meget interessant at få at vide, hvor mange arbejdere der i virkeligheden har været beskæftiget gennem beskæftigelseslovene i det sidste halve års tid; jeg tror, det er meget få. Det går sikkert i reglen sådan — som jeg sagde ved finanslovens første behandling —, at der kommer et cirkulære fra den højtærede arbejds- og socialminister, det bliver behandlet i et sogneråd eller amtsråd, og så bliver det lagt ned i skuffen og kommer ikke videre. Jeg er vel vidende om, at der af regeringen er bevilget ikke så få millioner til nye arbejder,